

Diplomová práce Bc. Ivy Glaserové: **Sborová tvorba Jana Bernátka**

posudek oponenta

Diplomantka předkládá sumarizaci svých poznatků o životě a tvorbě současného hudebního skladatele Jana Bernátka se zaměřením na sborové skladby. Již od prvních řádek je zřejmý autorčin kladný vztah k osobě Jana Bernátka, přesto si zachovává profesionální odstup a objektivitu při dílčích hodnoceních a formulaci charakteristik jeho tvorby. Oceňuji originalnost tématu i jeho zpracování. Atraktivnost textu zvyšují rozhovory se skladatelem i s lidmi, kteří mají osobní zkušenost s interpretací v práci analyzovaných děl. Diplomová práce splňuje rozsahové požadavky, vyniká krásnou stylistikou, pečlivým zpracováním a vzornou jednotnou úpravou. Je doplněna CD s nahrávkami stěžejních skladeb. Slečna Glaserová práci člení do logických celků, správně cituje a používá poznámkový aparát.

Po životopisných přicházejí kapitoly hudebně analytické. Není snadné čtivě popisovat průběh a obsah skladby, její hudebně teoretický či sémantický rozbor; je otázka, jaký to vůbec má pro čtenáře smysl, když nemá k dispozici noty či nahrávku. No posuďte sami: ... *V dalším oddílu dojde opět ke ztišení. Nejprve má dvoutaktové sólo altový hlas, k němuž se dvojhlasně přidá soprán, poté následuje vstup tenoru, ke kterému se připojují ženské hlasy. Závěrečná část skladby je hudebně jistým návratem na začátek, liší se však textem. Skladba končí v pp na notách „d“ a „a“.* Citovaný úsek je ze str. 29. Ani zasvěcený čtenář si nedovede představit z hudby zcela nic. Důvěryhodnost podobných popisů buhužel ještě oslabují chyby v rozbořech, ke kterým jsou již k dispozici noty. Např. Kyrie z analyzované mše se v počátku jeví spíš v dórském modu než v autorkou uváděném aiolském (str. 33). Od toho se odvíjí i zbytečně komplikovaný výklad harmonie v 5. taktu. Uváděný *značně disonantní obrat nonového akordu* (str. 34) je asi vhodnější vyložit jako klamný závěr kadence d – g – A – H7 (pak následuje e moll), z čehož poslední dva akordy jsou zahuštěny jedním tónem, což je základní kompoziční element celé části. Navíc uváděný obrat nonového akordu s nónou v basu (str. 34) neexistuje; aby mohl být souzvuk chápán jako nonový akord nebo jeho obrat, musí v něm být vždy nóna nad původní primou. *Bohatá harmonie* (str. 34) je v reálu jen harmonický skok do finální d moll a *prudké disonance* (str. 35) maximálně velké sekundy. Domnívám se, že autorem uvedené akcenty v altové figuře v 9. taktu Sanctus je vhodnější si vyložit jako naznačení svébytného 6/8 metra než jako synkopu. Co je to synkopická nota (str. 38)? Benedictus je přeci reálný dvojhlas se závěrečným rozvedem do tříhlasu, ne tedy tříhlas rozvedený do čtyřhlasu (str. 38). Ani avizovaný neapolský sextakord (str. 38) se nejeví tak jednoznačně, jak je uveden.

Přes uvedené nepřesnosti konstatuji objektivní přínosnost práce a doporučuji ji k obhájení.